

— О! казваше си то, — щѣхъ да бѣда напълно щастливо, ако баща ми бѣше тукъ. Но какво виждамъ? свецицитѣ ми почватъ да ставатъ все по-малки и по-малки; ето една изгасна; взеха ми една ябълка! Ето сега пакъ и единъ орѣхъ!...

О! нещастие! Дѣцата ме оголватъ съвсѣмъ! Потъмнѣвамъ. А ето че всички си отиватъ!

Колко е тѣжно сега! Ето ме пакъ че станахъ малко планинско борче; само звѣздата ми свѣти още на върха.

— Хубава звѣздичке, кажи ми, утрѣ ще бѣда ли пакъ красиво и блѣстящо, както бѣхъ днесъ?“

Звѣздата не отговори нищо, но на другия денъ и още дълго врѣме, тя все свѣтѣше на борчето, което бѣха оставили съсъ саксията до вратата на градината. То порастна и пустна нови клоне и всѣки денъ правѣше усилия да заприлича на баща си.

Така то проживѣ дълго врѣме, като се радваше, когато дойде Коледа, защото тогава го внасяха пакъ въ стаята и то ставаше отново [коледно дърво.

А стариятъ планински боръ толкова се натѣжи за малкото борче, че се разболѣ. Иглитѣ му пожълтѣха и попадаха на земята; силитѣ му го напуснаха. Въ една бурна нощъ той се изкърти и падна на земята. Всичкитѣ останали борове отъ гората оплакаха добрия старъ баща. Отнесоха го въ една дѣсгорѣзница. Отъ стѣблото му нарѣзаха много хубави дѣски; дѣскитѣ купи единъ столаръ, който бѣше голѣмъ майсторъ. Той направи отъ тѣхъ маси, пейки, кровати, гардероби, долапи, столове, врати и др.

А въ това врѣме малкото борче сѣ растѣше и все по заприличваше на баща си.